proletaris de tots els països: uniu-vos!

treball

òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 349 Barcelona, 5 de juliol de 1.972 Preu: 5 pts.

Editorial

L'ESTATUT D'AUTONOMIA de 1932 i L'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA

EN la seva 3ª sessió, celebrada a finals de maig, la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya va decidir "llençar una àmplia campanya que sota el títol " Perquè l' Estatut de 1932', cobreixi els següents objectius:

- donar a conèixer àmpliament quins són els principis i les institucions configurades en l'Estatut d'Autonomia de 1932, el restabliment dels quals s'exigeix en el punt 3er de la declaració de l'Assemblea;
- plantejar la lluita per a aquest objectiu com una activitat de masses present en la lluita diària;
- propiciar la comprensió del que pot ésser el període immediat a l'enderrocament del règim;
- explicar l'objectiu de l'Estatut com un punt mínim de convergència que permeti arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació de Catalunya;
- deixar ben clar que per a Catalunya no és democràcia, i per tant no és vàlida, qualsevol possible sortida de l'actual règim polític que no reconegui, com a fet mínim indiscutible, el restabliment dels principis i les institucions configurades en l'Estatut de 1932;
- preparar amb aquesta àmplia campanya la celebració de la 2ª sessió de l'Assemblea de Catalunya". (Assemblea de Catalunya, núm 3, juny 1972).

Aquesta decisió s'inspira en el programa adoptat per l'Assemblea de Catalunya en la seva històrica sessió plenària del 7 de novembre de 1971, que propugna la reimplantació de l'ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA DE 1932 com a marc legal inicial per a l'exercici de les llibertats democràtiques i nacionals del nostre poble.

El restabliment de l'Estatut de 1932 en el període de transició de la dictadura a la democràcia figura també en el programa de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i dels partits que en formen part, entre els quals es compta el PSUC.

* * *

EL restabliment de les lleis i institucions regulades per l'Estatut de 1932 proporcionaria, segons la nostra opinió, un marc inicial idoni per a la plasmació a Catalunya dels 4 punts que els comunistes de tota Espanya proposem com a base del Pacte per a la Llibertat.

Aquests punts són:

- Un Govern Provisional d'àmplia coalició;
- amnistia total per als presos i exiliats polítics;
- llibertats polítiques sense cap discriminació;
- eleccions lliures per unes Corts Constituents que decideixin el règim polític futur d'Espanya.

El reconeixement de les llibertats polítiques sense cap discriminació porta implícit el de les llibertats nacionals, que en són una part integrant. El Pacte hauria de comportar, doncs, l'acceptació de la realitat multinacional d'Espanya i el dret del poble de Catalunya a aplicar-lo en els límits del territori català, a través de formes nacionals pròpies.

La proposta de restabliment de l'Estatut de 1932 es justifica i pren importància precisament per això, perquè dóna -als catalans i a tots els espanyols- una imatge plàstica del que poden ser aquestes formes nacionals pròpies.

L'Estatut del 32 no és una idea o un projecte difícil d'imaginar, sinó una experiència històrica que va ser viscuda pels que tenen més de 40 anys i que pot ser estudiada pels més joves.

Avui aquesta proposta comporta que la vigència del Govern Provisional d'àmplia coalició en l'estat espanyol haurà d'anar acompanyat de l'establiment a Catalunya d'un Consell Provisional de la Generalitat representatiu de les diverses forces del poble català; que l'aplicació de les llibertats polítiques sense cap discriminació comportarà l' autogovern del poble català en el marc legal

(segueix a la pàg. 2)

PEL DRET DE REUNIÓ!

El 24 de juny les forces repressives, enmig d'un desplegament espectacular d'efectius, van practicar a Pozuelo de Alarcón (Madrid) la detenció d'un grup de dirigents coneguts i destacats de les Comissions Obreres que es preparaven per a celebrar una reunió al convent dels Missioners Oblats. Entre els detinguts figuren Marcelino Camacho, Nicolás Sartorius, Eduardo Saborido i el sacerdot obrer Francisco García Salve, així com d'altres dirigents obrers destacats de Madrid, Sevilla, Astúries, Euskadi, Saragossa i Valladolid.

Aquestes detencions representen un intent de la dictadura per a decapitar el moviment obrer, el qual no deixa de lluitar pels seus drets. Ara, bé que admetem que això pot constituir un cop seriós contra la direcció de les CC.OO., -un cop en la línia dels esforços desesperats que fan els "ultres" per tal d'impedir l'avenç irreversible cap a la vaga general política- també és evident que tots e l s seus intents fracassaran, perquè són en conflicte amb la realitat econòmica i política, i amb el sentiment dels treballadors i del poble.

Els comunistes de Catalunya denunciem una vegada més la cruel repressió de la dictadura contra la classe obrera i els seus capdavanters, i en reclamem l'alliberament immediat, cridant tots els demòcrates de dintre i fora d'Espanya a unir-se a aquesta exigència.

Aquestes detencions plantegen, amb més força encara, la necessitat de redoblar els esforços per conquistar el DRET A PODER-NOS REUNIR LLIUREMENT, per acabar d'una vegada amb la repressió i amb la dictadura que l'exerceix.

Marcelino Camacho

Editorial

(ve de la pàg. 1º)

de l'Estatut de 1932; que el período constituent general enclourà a Catalunya l'elecció d'un Parlament català, l'elaboració d'un nou Estatut que respongui a les necessitats i aspiracions actuals de les masses i l'exercici pel poble català del dret d'autodeterminació.

• • •

ELS comunistes considerem que aquestes mesures no conduiran, com alguns temen, a la "desintegració" d'Espanya, sinó que, al contrari, subministrarà la base d'una unitat més autèntica i profunda dels pobles hispànics en el marc d'un Estat multinacional.

El PSUC, que marxa al capdavant de la lluita per les llibertats nacionals del poble de Catalunya, ha proclamat repetidament que quan aquest exerceixi el dret a l'autodeterminació, el cridarà a pronunciar-se a favor de la unió amb els altres pobles d'Espanya en un Estat Federal que combini la participació col.lectiva en la direcció dels assumptes comuns amb el respecte a l'autonomía d'Euskadi, Galícia i Catalunya i la satisfacció de les justes aspiracions de les regions a formes particulars d'administració política i econòmica.

No ignorem que encara hi ha persones sincerament demòcrates influïdes per concepcions reaccionàries sobre la qüestió nacional. Però tenim plena confiança que, a través de l'explicació i de la lluita comuna per les llibertats polítiques, arribaran a comprendre i recolzar la fòrmula que proposem els comunistes i la quasi totalitat de les forces polítiques catalanes.

• • •

A mesura que s'aproxima el canvi democràtic, l'actitud davant la qüestió nacional apareix com una pedra de toc fonamental per a distingir els demòcrates autèntics dels falsos, i marca la línia divisoria entre els que propugnem una ruptura democràtica i els qui s'adhereixen a una o altra forma de continuisme.

En la situació política actual, la campanya llençada per la Permanent de l'Assemblea de Catalunya sota el lema PERQUÈ L'ESTATUT DE 1932 -que els comunistes recolzem decididament- es presenta com una forma propícia d'incorporar noves capes del nostre poble a la lluita contra la dictadura i per la llibertat, com un camí per avançar, a Catalunya, cap a l'elaboració i el triomf d'una alternativa democràtica.

De cara al futur, aquesta campanya pot ser un mitjà d'apropament i col.-laboració entre els partidaris del socialisme, perquè només en el socialisme poden ser completes la llibertat i la igualtat de les nacions.

Però aquest tema el deixem per a un pròxim número.

MISÈRIA DE LA SEGURETAT SOCIAL...

Acaba d'ésser aprovat un lleuger retoc de la Seguretat Social que, segons paraules del propi ministre de Treball, es limita a un "perfeccionament" del règim general i "no afecta les directrius de la S.S."; però el que calia era precisament la seva modificació, i amb urgència. Tot i que la lluita dels treballadors ha aconseguit d'arrencar algunes millores, hem de tenir consciència que són escases i insuficients. El que cal és reformar a fons la S.S., els serveis sanitaris i farmacèutics, i millorar les prestacions, de tal manera que la S.S. deixi de ser un instrument del capitalisme monopolista d'estat i sigui posada al servei de la població.

Urgència de la reforma. La pensió mitjana dels obrers jubilats es calcula actualment en unes 78 ptes. diàries. Les vídues reben una pensió mitjana de 52'90 pts. i els orfes 29'50. Els retocs aprovats proposen d'elevar la pensió mitjana de les vídues a les 100 ptes. diàries i la dels treballadors jubilats a 167 ptes. per a finals de 1975. Però, si pensem que el cost de la vida haurà pujat -segons certes estimacions- de l'índex actual de 100 al de 154 a finals de 1975, és lògic creure que l'augment proposat per a 1975 es reduirà pràcticament a zero.

¿On van a parar els diners? Segons el B.O.E., els ingressos totals de la S.S. en 1967 van pujar a 117.593'9 milions, enfront d'unes despeses totals de 98.833 milions; el superàvit era, doncs, de 18.759'9 milions. Les xifres corresponents a 1970, segons la revista "Doctor" (oct. 1971), són, respectivament, de 170000 milions, 118.838 milions i 51.162 milions. Espanya és, doncs, l'únic país europeu amb un superàvit a la S.S.; França, per exemple, tingué en 1968 un dèficit equivalent a 60.000 milions de ptes.

¿On són aquests diners? ¿On són els nostres diners? Perquè els diners són nostres, dels treballadors. Amb els nostres diners podrien augmentar immediatament totes les prestacions i podria millorar tota la S.S. Però els fons de la S.S. han estat destinats a l'adquisició de valors mobiliaris i inversions d'escassa rendabilitat i de difícil liquidació a fi d'afavorir el capitalisme monopolista. La S.S. ha estat el "banquer a baix preu" de l'oligarquia financera i de l'I.N.I. La S.S. no ha de ser cap mena de banquer, sinó que ha d'invertir íntegrament els seus recursos, que són nostres, per a les finalitats a què han estat recaptats. I l'estat hauria d'arrodonir el dèficit lògic; ara bé, la seva participació a les despeses és ínfima: un 2'5 % del pressupost (3% previst per 1975), mentre que a Bèlgica és del 22'5 %, a Itàlia del 10'2 %, etc.

...I DANSA DE MILIONS

Cotitzacions i ingressos. A Espanya, les despeses de la S.S. oscil.len entorn del 6'5 % del Producte Nacional Brut, mentre que la mitjana per als països del Mercat Comú és del 17 %. Les cotitzacions han estat basades sobre fonaments molt inferiors als reals. El "quid" de la qüestió era passar a cotitzar sobre la base dels ingressos reals dels treballadors. Però fins ara no s'ha aconseguit, degut a la negativa de la part empresarial i a una nova traïció dels verticalistes, els quals han establert un "pacte social" en virtut del qual es cotitzarà sobre la base del salari real, però no cotitzaran les hores-extra (DIARIO DE BARCELONA, 25-6-72). Així, les empreses rebran un estímul per a utilitzar les hores extra, augmentant-les, disminuint-les o suprimint-les, com a mitjà de pressió i d'increment de l'explotació dels treballadors.

El creixement mitjà de la cotització de les empreses en el període 1971-75 és previst en un 20% anual, i la dels treballadors en un 22%, la qual cosa significarà de fet una disminució del salari real. Les empreses petites i mitjanes, que utilitzen molta mà d'obra per unitat de producció, poden trobar-se amb dificultats enfront de les empreses monopolistes si no poden fer repercutir les noves càrregues socials sobre el preu de venda.

Prestacions. El creixement de les cotitzacions reforça les premises per a un increment substancial de les prestacions. Però, tot i que diuen que seran revaloritzades periòdicament en funció de l'elevació dels índexs salarials, del cost de la vida i del P.N.B., la veritat és que caldrà esperar primer fins a finals de 1975, quan hagi entrat en vigor l'actual "perfeccionament".

Segons una enquesta del Ministeri de Treball, hi ha 442.000 pensionistes, és a dir el 35 % de la mostra, que cobren menys de 1.000 ptes. mensuals. Dels 750.000 jubilats obrers, només 80.000 reben més de 4.000 ptes. mensuals. De les 330.000 vídues, només 26.000 sobrepassen les 2.500 al mes.

Administració de la S.S. La S.S. depen de l'"Instituto Nacional de Previsión", organisme autònom. El Consell d'administració es composa de 54 membres, 29 de designació directa i 25 pels jerarques sindicals.

(segueix a la pàg. 3)

Una experiència important:

L'assemblea d'enllaços de la Construcció

El 19 de juny va celebrar-se una important assemblea d'enllaços de la Construcció, Vidre i Ceràmica. Preparada pel verticalista Moya Clúa com a acte formal, l'assemblea es va transformar en una acció vigorosa de lluita per l'augment de salaris, de denúncia contra la situació dels treballadors del ram -els quals són dels més explotats- i contra la CNS, i per les llibertats polítiques.

Després de les intervencions de Moya i del seu secretari, diversos treballadors van demanar la paraula i van imposar el dret a donar les seves opinions amb el recolzament massiu dels assistents. Una vegada denunciada la situació, es van concretar les reivindicacions següents: elevació dels salaris en un 50 %; dimissió de Moya i de tota la Junta verticalista; dret de vaga i de reunió i associació per a crear un autèntic sindicat de classe. Des de la tribuna es va cridar obertament a no permetre la signatura del nou conveni d'esquena als treballadors, i a la celebració d'assemblees a les obres, a les empreses i al Sindicat per tal d'elaborar les reivindicacions particulars i les de tot el ram.

Els 1.200 enllaços, aproximadament, que hi havia a l'assemblea van aplaudir amb força els seus companys, es posaren drets en alguns moments, la qual cosa il.lustra l'ambient que hi regnava. Moya Clúa (que posteriorment ha dit que van ser "els pitjors moments de la seva vida de sindicalista"), desbordat, va acusar les Comissions Obreres d'haver organitzat "tot allò", però va ser unànimement xiulat i esbroncat, amb els crits de "Mentider! Vividor! Lladre! No has treballat en ta vida!", etc.

Després de l'experiència del PRICE, aquesta assemblea prova les grans possibilitats que ofereixen els milers d'enllaços honestos i fidels a la seva classe, elegits pels treballadors, per a organitzar i estendre les accions del proletariat, perquè aquests constitueixen una gran força i una forma important d'organització del moviment obrer que les CC.OO. i l'avantguarda organitzada han de tenir molt present en l'objectiu essencial d'estendre i aprofundir la lluita obrera en la marxa cap a la vaga general i la vaga nacional.

REPRESSIÓ

TERRASSA.- Per al dijous 6 de juliol han anunciat el judici davant el T.O.P. contra 8 treballadors detinguts arran de la vaga de l'AEG i de les accions solidàries realitzades entorn d'aquella vaga en 1970. El fiscal sol.licita un total de 46 anys de presó. La pena més forta (10 anys i 4 mesos) és la sol.licitada per a JOSÉ ARÁN TRULLÁS; hi ha també una petició de 9 anys. Els acusats, a més de l'esmentat, són: Juan CAMACHO LÓPEZ, José CARRASCO CASTILLO, Pedro MARTÍNEZ, José QUESADA RODRÍGUEZ, Buenaventura RIBEL, Ezequiel RIBEL i Luís TORRAS.

*

MATARÓ.-Després de la detenció d'una persona que, davant la policia, es va declarar culpable de l'incendi provocat a la fàbrica "Sans" de gèneres de punt, la policia i la guàrdia civil van detenir dos coneguts treballadors d'aquesta ciutat, Javier SANCHEZ DEL CAMPO i Pablo MORALES MORAGO.

El primer ha estat apallissat i maltractat durant tot un dia al quarter de St. Pau de Barcelona. El segon ha sofert les tortures següents: li han posat llàpissos i bolígrafs entre els dits i després els han premut amb força; l'han pegat amb un regle a la planta dels peus; des de les 4 de la matinada fins a les 20 hores del mateix dia el fan tenir-se dempeus a pocs centímetres d'una paret sense recolzar-s' hi, i, si es mou o perd el sentit, li colpegen fortament el cap contra la paret. Totes aquestes i altres tortures anaven acompanyades de cops de puny, puntades de peu i insults. Això no obstant, el jove treballador va saber mantenir alta la seva dignitat i va negar fins al final que havia participat a l'incendi a més d'altres acusacions. Va passar a la presó de Mataró sense haver fet ni signat cap declaració.

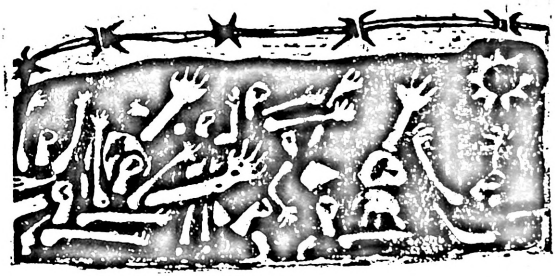

Gravat del pintor grec Rigas Ferrelos "PRESOS POLITICS"

(ve de la pàg. 2) MISÈRIA DE LA S.S....

Ja hem vist més amunt el volum de milers de milions que son manipulats. Però resulta que els comptes són indexifrables i no es donen al públic. Així no resulta extrany que, en 1969, quan es va desencadenar l'escàndol Matesa, es difongués el rumor d'irregularitats encara més grans a l' I.N.P., cosa que després quedà en res. Ara bé, el fet és que les entitats gestores no tenen pressupost, ni planificació que assenyali les prioritats de la seva acció. Fins i tot ha estat negat a les anomenades "Corts espanyoles" el dret a controlar-ne els comptes.

Ningú no posa en dubte que "les Mutualitats podrien ser administrades amb criteris més rendables, que amb el sistema tècnico-farmacèutic la S.S. podria fer el mateix, que les universitats laborals podrien ésser venudes i que tot l'assumpte, sense una reforma fiscal adequada, pot quedar a mig camí", exclama INFORMACIONES, portaveu de grups europeistes de l'oligarquia financera.

El "perfeccionament" de la S.S. no ens pot satisfer. No ens pot satisfer el que fan amb els nostres diners, ni que som exclosos de la seva administració. Aquesta S.S. és impopular: no és la nostra. Tenim el deure d'explicar a tots els treballadors i a la població en general el que significa aquest "perfeccionament" tan airejat, i -sense deixar de lluitar per millorament parcials del sistema de S.S.- situar, al centre de les nostres reivindicacions, la d'una reforma de la S.S. que respongui als interessos legítims dels treballadors.

Problemes dels barris suburbials

EL PREU DEL PROGRÉS CAPITALISTA

El 18 de juny es va celebrar al cine "Trinidad", de la barriada barcelonina de la Trinitat Nova, una assemblea de 1.000 veïns dels 9 barris afectats pel Pla Parcial preparat per l' Ajuntament de Barcelona amb vista a la remodelació de tot el sector. El Pla -que afecta uns 150.000 veïns- pretén l'establiment de vies ràpides per a la fluidesa automobilística (autopistes, gran "parking", estació de "monorrail" i d'autobusos), sense consideració a les necessitats i interessos dels habitants de la zona. De moment, significaria la destrucció de 5.100 vivendes a Torre Baró i Vallbona, sense que hi hagi solucions clares previstes per a les famílies afectades (moltes viuen en construccions i barraques "il.legals" i no tindrien dret a indemnització !) i l'arraconament de les escoles, equipaments i serveis als pendents de la muntanya, mentre els bons terrenys plans quedarien -una vegada revaloritzats- a disposició de les grans immobiliàries, les quals ja intriguen entre bastidors per tenir una part dels fabulosos negocis que hi són previsibles. L'assemblea, culminació d'altres assemblees a cada barri, va reafirmar la voluntat dels veïns d'impugnar el Pla.

No cal entrar en els antecedents ni en els detalls d'aquest acte, vigorosa assemblea obrera i popular on la gent es va manifestar sense pèls a la llengua, perquè han estat divulgats per la premsa legal. Però sí val la pena pendre'l com a punt de referència de tot un conjunt de problemes cada dia més vius.

Les aglomeracion urbanes sota el capitalisme

Les aglomeracions suburbials inhumanes que apareixen a l'entorn dels centres industrials no són una fatalitat, "el preu del progrés" com vol fer creure una certa propaganda reaccionària. Són, això sí, el preu del "PROGRÉS CAPITALISTA".

Sota el capitalisme, les inversions de capital -que es guien no per l'interès social, sinó per la maximització dels beneficis privats a curt termini- no van a crear riquesa i llocs de treball a les zones que més ho necessiten, sinó que es dirigeixen cap als indrets on hi ha ja les condicions per una ràpida valorització del capital. És a dir, als grans nuclis industrials, on existeixen les infraestructures (energia, comunicacions, etc.) i abundància de mà d'obra.

En comptes de promoure un creixement equilibrat de la ciutat i el camp, una combinació d'agricultura i indústria, el capitalisme redueix a la misèria grans masses de jornalers i camperols modestos, que són expulsats del camp per la necessitat i van a la ciutat -o a l'estranger- atrets per la demanda industrial de mà d'obra.

Per aquesta raó el creixement capitalista és anarquic i engendra forts desequilibris regionals. Mentre unes comarques queden arruinades, despoblades i sense vida, grans masses de nous proletaris s'amunteguen de mala manera als suburbis industrials, sense trobar condicions materials i culturals d'acollida que els permetin d'adaptar-se al nou medi.

Negocis i especulació a costes del poble

La classe dominant i les autoritats franquistes al seu servei es preocupen de garantir uns negocis òptims per a ells mateixos, però no unes condicions dignes d'existència per a les masses populars. El treballador no rep la consideració de persona humana, sinó de simple productor de plusvàlua. Les condicions de vivenda, escolaritat, sanitat i higiene, cultura, transport, etc. no reben l'atenció que els correspon, ni per part del capital privat ni del públic (íntimament lligats en el capitalisme monopolista d'estat); al revés, esdevenen MOTIU DE NEGOCIS I ESPECULACIÓ! De l'època del barraquisme de les primeres immigracions hem passat a la dels negocis fabulosos de les grans empreses constructores i immobiliàries, amb la construcció de vivendes "barates" per a obrers i la confabulació de les grans empreses amb les autoritats municipals i estatals entorn dels "plans de reordenació urbana".

La classe obrera i totes les capes modestes són les més perjudicades per aquest creixement urbà. Però tota la ciutat en resulta afectada, esdevenint una aglomeració inhabitable i hostil degut al soroll, la contaminació atmosfèrica, la manca d'espais verds, les distàncies (sense comptar les deficiències en la vida comunitària i cultural).

Es posible lluitar

Els problemes urbans han esdevingut un punt important de ruptura en el sistema político-social, com ho han posat de manifest algunes mobilitzacions de masses de gran envergadura i combativitat (Erandio i Sta.Coloma, per exemple). Diverses experiències recents mostren que és possible no sols de lluitar, sinó també de vèncer. A Torre Baró exigint un pas per peatons a l'autopista; a Can Clos oposant-se al dipòsit d'escombreries (com a Gavà, Collcerola i Martorelles); a la Guineueta impedint -les dones i els infants- l'entrada de les excavadores; a Cornellà reclamant, amb dos importants manifestacions i milers de signatures, la canalització del Llobregat; a la Trinitat fent una MASSIVA VAGA DE LLOGUERS més de mil famílies a les vivendes de la "Obra Sindical del Hogar"; a Hospitalet assistint uns 150 habitants de Bellvitge al Ple Municipal per pressionar entorn d'algunes reivindicacions urgents (escoles, mercats, transports).

Aquest és el camí: la UNITAT i la LLUITA decidida de les masses per imposar els seus drets, aprofitant les possibilitats legals (les Associacions de Veïns, entre altres) i el recolzament del Col.legi d'Arquitectes i altres entitats legals, així com l'ajut tècnic d'arquitectes, advocats, urbanistes, enseyants, etc. En aquesta lluita, les Comissions de Barri han de jugar un paper decisiu de direcció.

La lluita contra el Pla Parcial de Torre Baró-Vallbona-Trinitat ens ensenya també una altra cosa: que és possible passar de moviments aïllats i purament defensius a moviments en els quals EL POBLE PREN LA INICIATIVA. La impugnació del Pla, en efecte, va acompanyada d'una alternativa: els afectats reclamen vivendes al mateix barri, de lloguer, sense entrada i amb un lloguer no superior al 10 % del salari. Si no és així -com es va dir a l'assemblea de la Trinitat- NO ENTRARÀ NI UNA MAQUINA EXCAVADORA !

En aquest programa immediat apunta ja un germe l'aspiració a una ciutat nova, a una ordenació territorial revolucionària, socialista, posada al servei de l'home i no del capital.

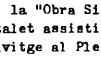

Carestia de la vida i nivell de salaris

Al núm. 104 de CUADERNOS PARA EL DIÁLOGO llegim:

"En 1971 només el 51'3 per 100 dels treballadors han sobrepassat els augments fixats per la llei, la qual cosa significa que la meitat de la població afectada per convenis ha vist disminuir els seus salaris reals, puix que el creixement del cost de la vida ha sigut del 9'7 per cent", mentre que els augments autoritzats pel decret 22/1969 del 9-12-1969, encara vigent, són del 6'5 % per convenis anuals i del 8 % per convenis de més duració.

I nosaltres diem: 1) Si el PNB creix cada any, com diuen amb orgull els nostres ministres "desenrotllistos", ¿ qui se'n beneficia ? Evidentment, no els treballadors. 2) Si els treballadors lluiten, poden trencar els límits fixats pel govern als convenis; aquest és l'únic camí !

El Congrés Nacional de la Joventut Mèdica

Solucions democràtiques a la Sanitat

Els dies 2 i 3 de juny s'ha celebrat a València el Congrés Nacional de la Joventut Mèdica. Malgrat les pressions, sobretot per part del camisa vella Lafuente Chaos, per limitar-ne l'abast, el Congrés es va desenvolupar en una línia plenament democràtica.

Ja d'entrada, per una votació prèvia, es canvià el reglament interior del Congrés i fou substituit per un altre que assegurà una més gran democràcia interna.

Oferim un ampli extracte de les CONCLUSIONS del Congrés, les quals constitueixen una veritable alternativa democràtica i socialista a l'actual situació sanitària:

● Una planificació a nivell nacional, i que exclusivament estigui dirigida a satisfer racionalment les necessitats sanitàries de la població, només serà possible mitjançant la socialització total de l'exercici professional i de tots els mitjans (material tècnic, diagnòstic i terapèutic) utilitzats per a aquest exercici.

● No cal dir que una tal socialització només serà possible i efectiva en el context d'una socialització de tots els mitjans de producció del país. En definitiva, en una economia socialista.

● Hom fa constar la repulsa a la selectivitat en l'ingrés a les facultats de Medicina i és exigit un estudi de les necessitats reals i potencials de metges al país, dins d'un pla nacional de sanitat; un augment del professorat i les condicions salarials i d'estabilitat d'aquest, especialment dels professors no numeraris.

● Retirada de la policia armada i de la Brigada Político-Social de la Universitat.

● Només a través d'una democratització en la gestió hospitalària en tots els nivells, l'hospital podrà servir les necessitats de la comunitat.

● Dedicació exclusiva dels recursos de la Seguretat Social per als seus fins exclusius. Denúncia de la situació actual. Aportació real dels fons de l'Estat per a aquests fins per tal de suplir l'irreductible dèficit a través d'una reforma fiscal de caràcter democràtic.

● Ampliació total de les prestacions de la Seguretat Social en tots els camps (especialment internament mèdic i assistència psiquiàtrica) i a tota la població.

● Necessitat de dedicació exclusiva i dignament retribuïda de tot el personal sanitari i augment de llocs de treball segons les necessitats reals dels país.

● El Congrés denuncia la repressió que s'exerceix a molts hospitals de la Seguretat Social, especialment la impossibilitat de reunió, els acomiadaments per motius no laborals i la selecció arbitrària.

● Tots els espanyols tenen dret a rebre l'assistència mèdica sanitària amb el millor nivell tècnic que es dispensi al país.

● Entenem que l'assistència mèdica és un servei públic que no pot ésser sotmés a cap tipus d'especulació econòmica.

● Creiem necessària la socialització total de la indústria farmacèutica com un pas cap a una veritable medicina socialitzada.

● S'acorda dirigir als Col.legis de Metges d'Espanya el sentiment de l'assemblea davant de l'actual situació sanitària a les presons i sol.licitar, dels esmentats col.legis, que procedeixin a obrir-ne una investigació.

● S'acorda enviar una moció de censura al Director General de Sanitat per falsejar la informació sobre l'epidèmia de còlera que hi va haver l'estiu passat.

Com a conclusions generals, el Congrés aprovà:

● DIRIGIR UNA PETICIO AL VICEPRESIDENT DEL GOVERN, ON SE SOL.LICITA AMNISTIA GENERAL PER ALS PRESOS I EXILIATS POLITICS.

● RECLAMAR LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES DE REUNIÓ, ASSOCIACIÓ I EXPRESSIÓ, que es concretarien als centres hospitalaris en una gestió democràtica d'aquests per part del personal sanitari i dels malalts que hi són atesos.

SOLIDARITAT ACTIVA AMB EL POBLE VIETNAMÈS

AMB data de 24 de juny, les organitzacions de Barcelona de la Lliga Comunista Revolucionària, del Moviment Socialista de Catalunya, del Partit Comunista d' Espanya (m-l), del Partit Socialista Unificat de Catalunya i del Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans han signat un document conjunt que diu, entre altres coses: "Condemnem enèrgicament les noves i criminals accions de l'imperialisme ianqui i manifestem la nostra solidaritat amb la solució de set punts proposada pel Govern Revolucionari Provisional de Vietnam del Sud i amb la lluita armada de tots els pobles indoxinesos per la seva emancipació del jou imperialista i ens comprometem a impulsar tota mena d'ajut a l'heroic poble vietnamès".

EL 27 de juny, a Barcelona, entorn de Campo Sagrado-Ronda St. Pau, es van manifestar centenars de joves amb banderes vietnameses i roges i pancartes, distribuint milers d'exemplars de l'esmentada crida conjunta.

SALUDEM aquesta acció i cridem a multiplicar totes les expressions de solidaritat antiimperialista; però, alhora, insistim que cal no reduir-se a accions de "comando" si es vol que la solidaritat amb el Vietnam adquireixi un caràcter de masses; per aquest fi cal propiciar-ne formes obertes i legals, concebudes de tal manera que permetin la participació i expressió de les desenes i centenars de milers de catalans que condemnen la bàrbara agressió ianqui. Aquesta és ara la responsabilitat de l'avantguarda revolucionària, que encara no hem aconseguit de realitzar.

Una de les manifestacions realitzades aquets ultims temps a Barcelona en solidaritat amb el poble vietnamès. (Foto API).

TRIBUNA DEL LECTOR

Reproduim una carta que ens ha arribat, pel seu interès polèmic:

"Al número del 26 d'abril i a l'article sobre l'Europa dels "deu" llegeixo quelcom que no acabo d'entendre, i, bo i acceptant la invitació feta als lectors, he decidit d'escriure a TREBALL per exposar-ho. Diu: "el règim franquista ha deixat de representar els interessos de la majoria dels grups de l'oligarquia financera, tot i que molts d'ells són encara dintre del sistema i volen imprimir una nova orientació a la política del país sense sacrificar els seus interessos "monopolistes".

"Penso que cal matisar per tal de no crear il.lusions oportunistes i desmobilitzadores, cosa que entraria en contradicció amb la perspectiva revolucionària que conté la política de PACTE per a la llibertat, el qual no és un pacte per a donar al país l'orientació política que volen imprimir-li els grups oligàrquics financers a què fa referència l'article, sinó un pacte per a la llibertat. Sembla com si d'una banda tinguéssim el règim franquista com un concepte abstracte i, per altra, la majoria dels grups de l'oligarquia financera. Caldria, doncs, aclarir. Aquests grups ja no poden governar com fin ara. Això són figues d'un altre paner. Però ells són règim.

"Si fos cert el que diu l'article, en un moment en què tots els altres sectors de la societat busquen, veritablement, d'imprimir una nova orientació a la política del país -explícitament democràtica- ningú no podria explicar-se com s'aguanta el "tinglado". Però s'aguanta. I l'aguanta l'oligarquia financera que és un tot: ella és part fonamental del règim. No hi ha Franco per un costat i l'oligarquia per l'altre. No hem de personalitzar el règim, sinó veure'l com el poder polític d'aqueixa oligarquia que vol canvis aparents, és a dir, que, en realitat, no vol canvis. Cap força d'oposició real ni potencial no pot caure en el parany que suposen tots aquests batibulls a nivell de jerarques governants o ex-governants, ministres o ministrables, operacions Cambó, Girón i altres relíquies. No és un intent de donar una nova orientació política al país sinó de seguir fent la mateixa política que ha permés a l'oligarquia financera espanyola d'ésser una de les més àvides i una de les que engreixa més de pressa a base d'una explotació incïda del proletariat i les capes mitjanes (...) El règim els va de primera i saben molt bé que només pot substituir-lo la democràcia. Aquesta l'arrancarem amb l'acció massiva de la gran majoria de la societat, la qual si que vol i necessita canvis. Impulsar aquesta acció i preveure'n l'organització, vetaquí la tasca urgent; però cal parlar clar, cal que la classe obrera, sobre tot, sàpiga que les cataplasmes que preparen els banquers i altres taurons no volen curar res, sinó perllongar el mal que ens va caure al damunt quan ells van guanyar, ja sabem com.

"Així entenc la nostra política de PACTE PER A LA LLIBERTAT, el qual no pot ser tan ampli, que esdevingui instrument dels interessos "de la majoria dels grups de l'oligarquia financera" als quals feia referència l'article. Si els treballadors i la joventut ensumessin qualsevol ambigüitat en aquesta qüestió, no hi hauria PACTE, perquè se'n mantindrien al marge. I el pacte s'ha d'anar impulsant cada dia, a cada hora, però amb la seguretat que ha de ser per a la LLIBERTAT.

"Aprofito l'ocasió per a saludar la nova fesomia del nostre veterà TREBALL. És més operatiu, més orientador, i, per dir-ho amb una paraula de moda, més dins del context. Enhorabona.

Alsina"

Nota de la redacció:

Fem observar a la camarada Alsina:

1) El pacte per a la llibertat no pot esdevenir "instrument dels interessos de la majoria dels grups de l'oligarquia" perquè els 4 punts que el defineixen interessen primordialment a la classe obrera i a les capes populars; que sigui "tan ampli" com es vulgui no és cap perill, el perill fóra que la classe obrera acceptés un pacte per sota dels 4 punts.

2) No es pot dir que "ells (l'oligarquia) són el règim" simplement. Tot règim polític expressa i defensa unes relacions de producció determinades (en aquest cas, capitalistes i monopolistes), però té una autonomia relativa respecte a la seva base econòmico-social. Un estat, encara que sigui expressió d'una classe, és un conjunt d'institucions i personatges que -dintre d'uns límits- actuen amb una dinàmica pròpia, reflectint d'una manera molt mediatitzada els interessos bàsics que defensa. Entre la classe dominant i el seu estat poden sorgir conflictes i fins i tot contradiccions (les més recents han estat analitzades en els documents del partit als últims temps, per exemple, en el discurs de Santiago Carrillo a Frankfurt; no hi insistim).

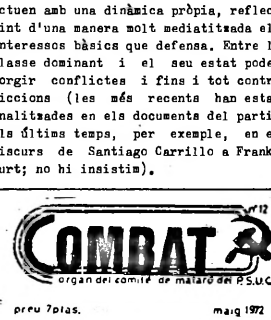

Portada de un dels núms. del butlletí que editen els nostres camarades del Comitè Local de Mataró.